

MÉREGTELENÍTŐ

2021.03.szám

KEDVES OLVASÓ!

Valaki a napokban azt mondta beszélgetés közben, hogy ő annyira nem szereti a nagybőjti időt, alig várja, hogy vége legyen.

Elgondolkodtam, mert ismerős volt ez az érzés, fiatal koromban én is nehezen vettem magamra ennek az időszaknak a tartalmát. Ne vedd zokon, de éppen ezért tettem címlapra a Fájdalmas Anya, Michelangelo Piétájának a képét. Talán segít ma, amikor a Világ anyai szenvedését, anyai reményvesztettségét tapasztaljuk.

Bizonyára Neki, a 33 éve még boldog Madonnának sem volt könnyű most halott Fiát ölében tartani, nézni...

Így nem könnyű egyikünknek sem az emberlét, a végesség tudata, átélése. Ha fiatal vagy, elháríthatod – „még sokára jön ez el!” -, ha idősödsz, még mindig próbálsz elhárítani, de már nem tudod, milyen sokára jön el? Érdemes megállni, megfordulni és szembenézni vele, ha ez üldöz Téged. A Nagyböjt a legszebb példája annak, hogy ne hárítsuk el. Bár Ő is - Jézus is - megkísérelte, „Atyám, ha lehetséges”, de nem volt lehetséges. Igen eljön kikerülhetetlenül a Vég. DE! Ez csak egy szakasznak a vége. Mondhatjuk, átszállunk a másik vonatra, ami a Végtelenben utaztat bennünket. Szébbnél szébb, gazdagabb, boldogabb tájakon. Már soha nem egyedül, nem szomorúan, nem félve. Kiteljesedett boldogságban visz tovább az utunk.

Ő, az Anya, aki ölében tartotta, és átélte szülöttének halálát, nézd, nyitva tartja tenyerét, várja, hívja, reméli, és aztán megéli az Örök Viszontlátást. A Találkozást!

Ha azt mondod, ki tudja, nem jött még vissza onnan senki, álszent vagy, képmutató. Hisz tudod, Ő, az Úr visszajött, és megnyugtatott: az atyai Házban mindenki számára van hely, ott, ahol örök lakodalmi öröm és boldog együttlét vár ránk.

Gondolkodj el, miért ne készülnél erre az Útra boldog Örömmel? Gondold meg, mi értelme lenne ennek a csodálatosan kidolgozott létezésnek az anyagi világban, ha 10-20-80 év után a semmibe torkollana. Ő átment, helyet készített és vár Téged is. Majd... Ha eljön az ideje...

Weöres Sándor: Kereszt-árnykép

A kereszt felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
„itt van a te utad”

a kereszt két karja a légbe szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágzanak:
vigyázz: őr a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad”

a keresztnek alsó
ága földre mutat:
„vesződj: itt áss kutat,
lásd benne arcodat.”

Ady Endre: A szép Húsvét

Odúkat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Húsvét szent tavasza
S ilyen marad.

Miért tudjon Ő az embervérről,
Mikor künn, a Tavaszban
Minden csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?

Óh, Tavasz, óh, Húsvét,
Emberek ősi biztatója,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.

Krisztus támad és eszmél,
Odúkat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?

Lukátsi Vilma: Akkor... mi lesz?

Egyre többet tud már az ember,
szédítő trónon ül az értelem,
előtte még megszólalni sem mer,
lenézett koldus lett az érzelem...
Mindenkinek a zsarnok parancsol,
a szintén trónra emelt önmaga,
érte süketen és vakon harcol
kegyetlenül. Egy "új kor" hajnala
kábítja el, ha riadtan megáll,
mert fél. Attól, hogy ez már a halál?!

És tanácstalan sodródik tovább
a gépcsodákat alkotó világ.

Az Istent eltemette: sírba zárta,
... tövissel ma már nem koronázza,
a komputer-kor torzult szülötte.
inkább ... nevetni próbál fölötte

Talán őriztetné is a kriptát,
mert ... ha mégis igaz lenne mindaz,
amit lenéz, mint a hívők titkát,
de amiről néha-néha hírt ad
az elnémított lelkiismeret,
hogy - harmadnapra a sír üres lett!
S az Isten mégis... és még ma is él,
a Bibliában Ő üzen, beszél...

Akkor... mi lesz? - Azt nem lehet leírni!
A Feltámadottban hinni kell, hinni, hinni..

Bíró András: Ez a Húsvét

**Ez a húsvét olyan ünnep,
fák, virágok megzsendülnek,
mintha húznák-vonnák őket,
oly sebesen, gyorsan nőnek.**

**Ez a húsvét olyan ünnep,
fiatalok megszedülnek,
összebújnak, sugdolóznak,
szavakból szép jövőt fonnak.**

**Ez a húsvét olyan ünnep,
Szelek, vizek megperdülnek,
Hol a napfény, hol a zápor
Nyis nagyobb részt a határból.**

**Ez a húsvét olyan ünnep,
Sírás és bánat elülnek.
Minden örül, hogy létezhet,
Hogy nagy lélegzetet vehet.**

**Ez a húsvét olyan ünnep,
Bocsánata van a bűnnek
Fönt a hegyen az a Kereszt
Új élet útjára ereszt.**

**A tél szennyét mind lemosva
Készülődünk a holnapra,
A pünkösdre, szép pünkösdre,
Lángos csodákjövésére.**

**Szirnos jövőnk féltve, óva
Készülődünk még nagyobbra,
El nem érhető csodára:
Örökös harmóniára.**

Magasabb szempontból...

(Ferenc pápa gondolataiból)

Megkezdjük nagybőjti utunkat. Elhangzik egy hívás Isten szívéből, aki tárt karokkal és vágyakozó szemekkel könyörög nekünk: „Térjete vissza hozzám teljes szívetekből” (Joel 2,12). *Térjete vissza hozzám!*

A nagybőjt *visszaút* Istenhez. Hányszor mondtuk neki elfoglaltan vagy közömbösen: „Uram, majd később jövök hozzád, várj csak... Ma nem tudok, de holnap majd elkezdek imádkozni és tenni valamit másokért.” És így telik egyik nap a másik után.

Most Isten a szívünkhöz szól. *Az életben mindig lesznek teendőink és kifogásaink, de ma van itt az ideje annak, hogy visszatérjünk Istenhez!*

Térjete vissza hozzám – mondja – *teljes szívetekből!* A nagybőjt olyan út, amely egész életünket, egész lényünket igénybe veszi. Itt az ideje, hogy felülvizsgáljuk, milyen utakon járunk, hogy megtaláljuk a hazafelé vezető utat, hogy újra felfedezzük az Istennel való alapvető kapcsolatot, melytől minden függ.

A nagybőjt nem rendkívüli tettek gyűjtögetése, hanem annak megvizsgálása, merre tart a szívünk. Ez a nagybőjt központi kérdése: merre tart a szívem?

Kérdezzük meg magunktól: merre visz életem GPS-e, Isten felé vagy magam felé? ...Vajon nem „táncoló” szívem van-e, mely egy lépést előre tesz, aztán egyet hátra, egy kicsit szereti az Urat és egy kicsit a világot, vagy szilárdan áll a szívem Istenben? Jól elvagyok a képmutatásaimmal, vagy küzdök, hogy megszabadítsam szívemet az engem rabságban tartó kétszínűségektől és hamisságoktól?

A nagybőjt útja *kivándorlás a szolgaságból a szabadságba*. A nagybőjt negyven napja arra a negyven évre utal, amikor Isten népe a pusztában vándorolt, hogy visszatérjen hazájába. De milyen nehéz volt elhagynia Egyiptomot!... Az út során mindig megkísértette, hogy visszaforduljon, hogy a múlt emlékeihez kötődjön, bálványokhoz ragaszkodjon. Velünk is ez történik: az Istenhez való visszatérést akadályozzák egészségtelen ragaszkodásaink, gátolja a bűnös szokások csábító csapdája, a pénz és a látszat hamis biztonsága, az áldozatszerep bénító bánkódása.

A visszatéréshez le kell leplezni ezeket a tévképzeteket!

Feltehetjük a kérdést: hogyan haladhatunk hát az Istenhez vezető úton? Ebben segítségünkre lehetnek azok a visszautak, amelyekről Isten ígéje beszámol nekünk.

Tekintsünk a tékozló fiúra, és megértjük, hogy számunkra is eljött az ideje, hogy *visszatérjünk az Atyához*. Ahogyan az a fiú, mi is elfelejtettük az otthon illatát, értékes kincseket pazaroltunk el limlomért, s végül kezünk üres maradt, szívünk pedig elégedetlen.

Mindig az *Atya megbocsátása* állít talpra bennünket: Isten bocsánata, a gyónás az első lépés a visszaúton.

Aztán *vissza kell térnünk Jézushoz*, úgy kell tennünk, mint az a gyógyult leprás, aki visszatért, hogy köszönetet mondjon neki. (vö. Lk 17,12–19).

Mindannyiunknak vannak lelki betegségei, egyedül nem tudunk kigyógyulni belőlük; mindannyiunkban vannak mélyen gyökerező rossz szokások, működnek bénító félelmek, egyedül nem tudjuk legyőzni őket.

„Jézusom, itt vagyok előtted, bűneimmel, nyomorúságaimmal. Te vagy az orvos, te meg tudsz szabadítani engem. Gyógyítsd meg szívemet! „

Isten igéje... azt is kéri, hogy *térjünk vissza a Szentlélekhez.*

A fejünkre szórt hamu emlékeztet arra, hogy por vagyunk, és a porba térünk vissza. Ám erre a porra, mely mi vagyunk, Isten ráfújta az élet Leheletét.

...Térjünk vissza a Lélekhez, az Életadóhoz, a Tűzhöz, mely feltámaszt hamvainkból, a Tűzhöz, mely szeretni tanít bennünket! „, Térjünk vissza a Szentlélekhez való imádkozáshoz, fedezzük fel újra a dicsőítés tüzét, mely elégeti a panaszkodás és lemondás hamvait.

Testvérek, ez a visszautunk Istenhez csak azért lehetséges, mert mielőtt mi hozzá mennénk, ő már lejött hozzánk. Értünk mélyebbre ereszkedett, mint amit el tudtunk képzelni: bűné tette önmagát, halállá lett., megérintette halálunkat. És akkor utunk nem más, mint hogy hagyjuk, hogy kézen fogjon bennünket.

Halljuk az apostol könyörgését: „Hagyjátok magatokat kiengesztelni Istennel!” (2Kor 5,20) Senki sem tud kiengesztelődni Istennel a maga erejéből, nem lehetséges! ...A kegyelem ment meg bennünket, az üdvösség tiszta kegyelem, tiszta ingyenesség! Az Istenhez való visszatérés kezdete annak elismerése, hogy szükségünk van rá, hogy rászorulunk az ő irgalmára, Ez a helyes út, az alázat útja. *A nagybőjt alázatos leereszkedés magunkba és másokhoz.*

Annak megértése, hogy az üdvösség kicsinnyé válás. Ezen az úton, hogy ne tévesszük el az irányt, álljunk meg Jézus keresztje előtt. Mindennap nézzük sebeit, melyeket magával vitt a mennybe, és mindennap az Atya elé tárja őket közbenjáró imájában! Mindennap nézzük sebeit! Csókoljuk meg őket, és megértjük, hogy Isten az ő végtelen irgalmával éppen ott, az élet legfájdalmasabb pontjain vár ránk.

Mert ott, ahol a legebezhetőbbek vagyunk, ahol a legjobban szegyenkezünk, ott jött elénk. Arra hív bennünket, hogy térjünk vissza hozzá, hogy újra átérezzük annak örömét, hogy ő szeret bennünket!

Füle Lajos: Éjszaka a Gecsemánében

Éjszaka van... a Gecsemáné
csupa illat csupa madárdal.
Valaki meghajolva áll
a fák alatt a hold sugárban.

Alatta vígan zsong a fű,
ezer tücsök ciripel a réten,
csak az ő lelke keserű,
kétségek dúlnak belsejében.

Le kell-e tenni életét?
Hullatni a váltság hozó vért
ezért a hitvány emberélt?
Júdásokért, írástudókért?

Istentelen Izraelért,
ki szüntelen vétkezvén lázad?
Ólalkodik, árulkodik,
és – megöli a prófétákat?

Heródesért, Pilátusért,
kik fölötté fognak komázni,
tanítványokért, akik egy
óráig sem tudnak vigyázni?

Le kell-e tenni?... Messze néz,
s elődereng ködből a távol;

Népek, veszendő századok
jönnek elő az éjszakából.

Úgy szenved ember és barom!
S mind-mind a jobb után sóvárog...
Hiába! Tenger lesz a könny,
Üvöltő orkán lesz az átok.

Előtte vérpatak folyik,
és szív formája lesz a rögnek,
mögötte harctér lesz a föld,
s a porban milliók hörögnek.

Közéjük roskad... vége már,
eldőlt a harc a szíve készen.
Ott áll a keserű pohár
ég, föld között, Isten kezében.

„Atyám, legyen, ha akarod!
Tied a terv s szívemnek vére.”
– Júdás most indul el talán.
Jézus megy a kereszt elébe.

Elcsöndesül az éjszaka,
lenn bűnben álmodik a város...
alszik Jakab, Péter és János.

Fórián Andrea – Megtérés

Tömeggel követeltem: feszítsd meg!
barna szempár reámnézett: szeretlek,
Két kezembe én vertem be a szeget,
fájó szempár reám nézett: szeretlek.

Fejed nádpálcával vertem: lehetett,
könnyes szempár reámnézett: szeretlek
Gúnyként melléd feszültem a keresztre,
kegyes szempár reám nézett: szeretlek.

Megnyílt az égbolt és a föld is vele,
húzott a pokol szürke ólomkeze.
Zuhantam, s Te hívás nélkül meg-
érkeztél,
gúnykeresztről egy szó nélkül le-
vettél.

Sebhelyes kezed: Tied a győzelem,
sebhelyes kezemen hordom
szégyenem.

Rónay György: Este a Golgotán

Sírukba visszatértek már a holtak.
Pihent a város. Az utakon át
örök cirkáltak. Fönt a katonák
a kocsmában kockáztak és danoltak.
Beesteledett. Józsefnél zokogtak
az asszonyok. A szoba ablakát
elfüggönyözték. Annás lakomát
adott. A kutyák ugatták a holdat.

Magdolna ott állt az üres kereszt
tövén. A Mestert alkonyatkor levették.
Sírt. Félt. S egyszerre látta: az ijedt ég
alatt a szégyen fája nőni kezd,
a karjait a végtelenbe tárja,
s az alvó Földre ráborul az árnya.

Farkas István: Megváltás haiku

Egyetlen egyszer
halhattam csak meg érted.
Élned neked kell.

Gál Éva Emese: Lehetőség

Őrizni bátran,
hogy megszépüljön a feltámadásban,
a csendben, ami közénk zuhan
falnak, hídnak, jajtalan jajnak,
e földért, ahol vesztesre ítélt
századok méltósága hallgat,
megőrizni a vissza-arcban,
e sebben, amelyre nincs kötés,
az öntudatban, ha visszatorpan
benne a megsemmisülés,
a gondolatban, ha szembe ébred
mindennel, ami megtagad,

megőrizni, csak megőrizni
arcodat és arcom

A tél halála és a tavasz születése

Régi népszokás a téltemetés, télkihordás: szoros értelemben az óévet szimbolizáló szalmabáb vagy más jelképes tárgy elásása a földbe, illetve elégetése; tág értelemben ide sorolják a tájanként és népenként más-más ünnephez kapcsolódó, énekes, játékos, alakoskodó szokásokat: óév-, farsang-, böjt-temetés. Közös bennük a sötétség legyőzésének, az élet és termékenység diadalának öröme és ünneplése: a tél a sötétség szimbóluma, eltemetésével az életet akadályozó gyengeségektől, kísértésektől szabadul meg az ember.

Bár a téltemető, tavaszkezdő szokások hónapja a csillagászati napforduló hava, sok helyen farsang, nagyböjt idején, esetleg ezek után tartották. Utóbbi időpontokhoz gyakran a serdültek avatásának képzetei, s más fiatalságot ünneplő vonások társultak.

A tél, az óév, a farsang, a böjt eltemetése, ha tájanként eltérő is az eredete és magyarázata, tárgyilag egy típusba tartozik: mindenütt egy élő alakoskodóról vagy élettelen (szalma)bábról van szó, akit jelképesen „megölnek és eltemetnek”. Vidékenként más névvel illették: banya, boszorkány, turka, villő, kische, kische, pilátus. - Olykor Cibere vajda és Csont király (böjtölés és a hús vétele), vagy más ifjú- és öregember megküzd egymással, ill. környezetével. - A kische általában nőnek öltöztetett szalmabáb, rongybáb (Gyergyóban ingben, gatyában levő, nagykalapú férfi-alak). Nyitrában este volt a kischevica vagy villő-báb égetésének, vízbehányásának szertartása, előtte, délután a lányok színes pántlikával díszített fűzfaágot hordozó társuk vezetésével „villőztek” (járkáltak, →villőzés). Gyergyóban a báb éjféli hóbatemetése előtt, húshagyó délutánján nagy csapat alakoskodó kíséretében meghurcolták a forgóbábokat, kerékre illesztett fiú és leány bábfiguráját; a kereket rúdjánál fogva gyermeksereg hurcolta, mögötte az alakoskodók pattogtattak ostorukkal, amely nyaklóján piros szalaggal volt felcífrázva; a lánybáb fején is piros kendő. Orbán Balázs szerint a temetőben-torozás emlékeként maradt meg az egyik székely szokásban, hogy a felcífrázott bábbal együtt gyalogszánon v. targoncán a húshagyói ételek maradékát is kivitték a temetőbe, s az eltemetett farsang torát ott ülték meg.

(Kische báb égetés)

Fekete István: Juli néni

Juli néni-dolga végeztével- eljár-kél a városban, amíg indul a kocsis vagy a vonat, ámbár inkább kocsis, mert az nem kerül sokba, azaz- valljuk meg - nem kerül semmibe. Juli néni tehát a libáitól búcsút véve a piacon, elnézelődik a városban azzal, hogy majd vesz valamit; ezt a kellemes szándékot azonban addig halogatja, amíg egyszer csak ráébred, hogy eljárt az idő.

Nem vesz tehát semmit, mert az unokáknak a cukrot a piacon már megvette, s a pénz, amit a derék szárnyasokért kapott, úgyis olyan furfangosan van elrejtve, hogy bajos lenne elővenni. Feltelepedik tehát a kocsira-hátul a saroglyában, ahogy egy szegény özvegyhez illik-, az úton nagyokat sóhajt, és igen kellemesen érzi magát. A várostól való menekülés azonban nem sikerül mindig ilyen simán. A városnak rejtett szépségei és megejtő kirakatai vannak, amelyeknek nehéz ellenállni.

Igazságtalan tévedés lenne azonban azt hinni, hogy Juli nénit a végváznak vagy a selyemkendők el tudják csábítani. Erről szó sem lehet, de egy szép napon döbbsenten állt meg a hatalmas kirakat előtt, melynek fekete keretében, belül, megfelelő trónuson ott állt, azaz feküdt egy gyönyörű koporsó. Ennek a szép napnak van már vagy tíz esztendeje, de Juli néni azt a csodálatos bizsergést még ma is érzi, ha rágondol.

Juli néni rejtekhelyén akkor megborzongtak a bankók, mert érezték, hogy a sublód levendulaszagú nyugalmának befellegzett. Hiszen látott ő már koporsót eleget - mert egy özvegynek illik eljárni temetésekre, ahol bátran ki lehet sírni a menyekkel és a vőekkel folytatott csatározások mérgét - de ilyen még nem. Ilyen aranylábú, tükörfényes alkalmatosságot nem hordott még az otthoni, kopott szentmihálylova, amely tudvalevőleg-olyan mértékben „ló”, amilyen mértékben a mosóteknő nagybögő. Mire tehát az öregasszony észrevette a csábítás mérvét, sőt mire a család tudomást szerzett volna Juli néni szándékairól, a koporsó már gazdát cserélt, és a vő, Kapás Kis Mihály csak az istállóban mondott egyet s mást a félbolond öregasszonyokról, ott is csak a lovaknak, mert a hatalom a Juli néni kezében volt. Azt azonban kikötötte, hogy a koporsót kizárólag este szállítja, és széna között. Aztán felteszik a padlásra, hogy ott várja meg az alkalmas pillanatot. (Hogy ő mit tartott alkalmas pillanatként, erre vonatkozóan nem nyilatkozott...)

A koporsó tehát megérkezett az éji órában, de nem foglalhatta el helyét a padláson, mert a szűk fordulóban nem fért el.

- Akkor tegyétek a kamrába! - rendelkezett az öregasszony -, de ne a földre, mert megvetemedik. Így aztán a koporsó egy teknőlábra került aranydíszestül, mindenestül, előkelő fényt és szagot árasztva, miközben Kapás Kis Mihály köpött egyet, igaz csak az udvaron.

- Olyan szaga van, mintha máris feküdne benne valaki - mondta feleségének.

- Az ételfélét hordjátok el mellőle.

– Majd elmegy a szaga - vigasztalta ifjabb Juli a férjét, aki méltó lánya volt Juli néninek -, aztán erre sincs már gondunk. Másnap az unokák körülugrálták a koporsót, hogy a kamrát le kellett zárni, délután pedig több öregasszony érkezett koporsót nézni.

- Igazad van Juli, te már legalább tudod, miben fekszel.

Juli néni erre kedvesen megsimogatta a koporsót, de keze nyomát azonnal le is törölte. A koporsót aztán megszokták, sőt hónapok múlva a fiatalasszony titokban benne tartotta a kenyeret. Később más ételféleségeket is. Egyszer a macska ellopott valami húsféleséget, amin Juli néni igen felháborodott.

- Itt van ez a koporsó, okkal-móddal mért nem használod? Ki kell bélelni, és nagyon vigyázva hasznát lehet venni; vagy azt gondolod, olyan hamar szükség lesz rá?

- Miket nem mond édesanyám? - könnyesedett el az ifjabb Juli, mire megennyhült a légkör. Különösen, amikor a vő is beleszólt, hogy ilyen drága és szép holminak a tetejét nem lehet csak úgy dobálni, hanem rézpántokat kell ráverni, s akkor úgy nyílik és zárul, akár az óra.

Juli néni – kivételesen - helyeselte a vő indítványát.

- Igazad van, én sem szeretem hallgatni, amikor szögelik a koporsót.

Ezek után a koporsó teljesen elvesztette enyhén riasztó, de magasztos jellegét. Cukor volt benne, só és köménymag. Valósággal hasat eresztett a kalácsoktól, és igen nehéz volt elképzelni, hogy a gyömbérszagú légkörben valaki majd egyszer belefekszik örök pihenésre. De hát mindennek eljön az ideje.

Tél volt éppen este, amikor bekopogtatott Kelemen Jancsi a felső faluból.

- Nagy járatban vagyok - zökkent a padra -, meghalt az édesanyám, aztán az volt az utolsó kívánsága, hogy vegyük meg, kérjem el Juli néni koporsóját.

- Azt nem lehet! - hördült fel Kapás Kis Mihály, aki akkor már lakatot is csináltatott a koporsóra.

- Miért ne lehetne? - mondta Juli néni. - Utolsó kívánsága volt szegénynek. Isten nyugtassa, csak hát drága volt, fiam.

- Nem baj.

- Külön rézpántokat is csináltattunk hozzá

- Nem baj.

Juli néni megmondta a végső árat, mire a fiú kissé meghökkenve-harmadszorra is azt mondta: - Nem baj.

- Akkor reggelre jöhettek érte.

Azóta évek múltak. A vő már kopasz, az egyik unoka férjhez ment, csak Juli néni tartja magát, de - egyelőre-mintha nem akarna koporsót vásárolni.

Vagy talán nem mer?

(Elsőként 1954-ben az Új Ember c. folyóiratban jelent meg, majd 1967-ben a Petőfi Népe, Napló, Heves Megyei Népújság, Tolna Megyei Népújság és a Kisalföld is közölte. Kötetben először a 2002-es Képzelt és valóság, majd 2002-ben az Emberpor és 2006-ban a Tűz mellett c. könyvben adták ki.)

EMLÉKEZÉS

„Nekem a doktornő az anyukám!”

Nehezen fogok hozzá az emlékezéshez, de megígértem a februári számban, hogy megírom az én történetemet. Nehéz, mert az én „fiaim” már nincsenek itt közöttünk.

Nagyon régen történt mindez, amikor még „doktornő” voltam. Művese Osztályon dolgoztam, dializált betegek között. Az ambulancián voltak még nem dializált, gondozott betegek is.

Egyszer aztán mentő hozott be kómás állapotban, kiszáradva egy fiatal fiút, 18 éves volt. Ő is gondozott betegünk volt, aki hónapok óta nem jött el. Napok óta nem evett, szőke, kékszemű fiatal gyerek volt, Zsolti. Állami nevelőotthonban lakott néhány évig anyja halála után. Ő még akkor kisgyerek volt. 8 testvére mind idősebb, szanaszét az országban, de ővele nem törődtek. Amikor a 18. évét betöltötte, mennie kellett az Otthonból. Mit tehetett, csavargással, parkokban alva, kéregetve (és bizony „szerezve”, ha kellett) tartotta fenn magát. Nálunk aztán napok alatt lassan jobban lett, etettük, itattuk, szerettük. Nehéz volt ez, vadócként, bizalmatlanul, alulról felfelé nézett, csak a legszükségesebb válaszokat adta.

Az Élet jó szervező, ismétli sokszor önmagát. Jó néhány hét múltán újra kaptunk egy új beteget, fekete hajú, sötét szemű, barna bőrű, nyegle sovány roma fiút – Bélát. Ő egy másik Otthonból szabadulva, hasonló körülmények között hányódott, mígnem hozzánk került. Mindketten művese kezelésre kerültek, de rosszul túrték a kezeléseket. Zsolti addigra már szokta a kórházi környezetet, s mivel ő családban is élt, modora, élményei folytán könnyebben szerethető volt.

Nekem akkoriban éjjelem, nappalom az osztály volt, csak aludni jártam haza, ha nem ügyeltem.

Nem szaporítom a szót, pártfogója lettem a két kölyöknek, bár ez néha emberpróbáló feladat volt. Azt tudták, érezték, hogy én védelmezem őket, sokszor vissza is éltek ezzel. De a szeretetet egyre inkább elfogadták. Betegtársaik is megszánták őket, ki cigit, ki csokit hozott nekik, de ha valami eltűnt az osztályról, természetesen ők voltak az első számú gyanúsítottak. Később rendszeres önkormányzati segítyt szereztem számukra.

Hónapok teltek el így, a Klinikán laktak, kikupálódtak, ketten összetartottak. Karácsonykor többektől kaptak ajándékokat, ők is ajándékoztak. A pénzzel nem tudtak bánni, ahogy kézhez kapták, el is verték. Erre is tanítani kellett őket. Segítő társam is akadt, egy nővér. Évi sokat foglalkozott velük. Egyszer elhoztam anyukámhoz a két fiút, megszerette, nagyon sajnálta őket. Tisztelettudóak voltak. Zsolti egyszer, talán szilveszterkor nálunk is aludt, nagy élmény volt neki.

Ügyeletben jártak a nyomomban, sokat beszélgettünk, tanítottam őket. De kilátástalan volt a helyzetük. Kérvényeket írtunk, hová tudnánk elhelyezni őket.

Zsolti szelídült, mesélt magáról, a családról. Aztán egyszer ügyeletben, egy ilyen beszélgetésben zokogva bújt hozzám, ömlöttek a könnyei, fehér köpenyemet eláztatta, s közölte, „nekem a doktornő az anyukám”.

Béla lazábban kapcsolódott, de Ő is igényt tartott anyai szeretetre, törődésre. Már nem voltak nyeglék, de ha bántás érte őket, előjött a vadóc, és persze a csellengők szótárának alpári kifejezései. Hát sokszor szégyenkezhettem a „gyerekeim” miatt. Nem várhattam el, hogy más is úgy megértse és szeresse őket, mint én. Nekem ez természetes volt.

Aztán sikerült elhelyezni őket – jobb híján – Idősek Szociális Otthonába. Telefonon beszélgettünk a továbbiakban, levelet is írtak. Nem volt könnyű akkoriban az ott lakó idősök élete a két fiú miatt.

Az élet haladt, Zsoltit transzplantálták Szegeden. Utána is tartottuk a kapcsolatot, de már lazábban. Később Zsolti veséje kilökődött, újra dializálták, akkor már a Bajcsy Kórházban. Ott is látogattam. Egy pár napos nyaralásom előtt kényszert éreztem, hogy felkeressem. Ma is hallom: „Tudtam, hogy eljön a Doktornő!”- mondta boldogan. S mire hazajöttem, megérkezett a hír, hogy Zsoltikám meghalt.

Bélát vidéki szociális Otthonba helyezték át a sok galiba miatt, néha telefonon hívtam, néha levelet írt.

Egyszer aztán egy értesítést kaptam az Otthonból, hogy Béla meghalt. Már nem is jut eszembe a helység, ahol ez történt. Nem tudom az évszámot sem. Mert hisz mindketten a szívemben vannak eltemetve! (P.M.)

Berényi Mihály: Vízit

A taxi percekig nem talált parkolásra alkalmas helyet, végül teljesen szabálytalanul állt meg a klinikák üllői úti X-es kapuja közelében. Kilencven körüli férfi próbált kikecmeregni belőle. Útitársa, a törékeny, de eleven mozgású, ősz hajú nő segítségével sikerült is. Óvatos, megfontolt léptekkel elindultak a klinikakert bejárata felé. A férfi bal kezében bot, jobbával a nőbe kapaszkodott: belekarolt vagy összefonták az ujjait, ahogy bő hatvanöt éve teszik.

– Jó, hogy nem metróval jöttünk! – motyogta. – Messze van innen a Klinika. Bezzeg hatvan évvel ezelőtt, munka után, igaz, futva, három perc is elég volt a metróig.

– Drágám! Elfelejtetted? Eleinte gyalog jártál be, még a Sárkány utcából.

– Ó, igen! Hát persze! Szerencsémre te mindenre emlékszel! Azt is tudod, hogy „tudományos segédmunkatárs úr”-nak szólíthattak volna, mert annak vettek föl, a tudományos ranglétra legalsó fokára. Azokban az elvtársas években még a rövidebb „segédmunkatárs elvtárs” sem volt szokásban,

– Nagyon idétlenül hangzott volna. Így lettél – rendhagyó módon – „tanársegéd úr”.

– És professzorként, a Klinika tudományos igazgatóhelyetteseként mentem nyugdíjba.

Idő előtt, pedig nagyon szerettem itt dolgozni. Akkor csak 62 éves voltam, és 70 éves koromig maradhattam volna. Kiszolgáltam három, tiszteletre méltó klinikaigazgatót, de a hatalmi mámorban szenvedő ifjú negyedik nem tudta elviselni az én népszerűségemet. Örömét lelte a rendszeres, nyilvános megálázásomban. Sajnos sokáig tűrtem, mert szerettem a Klinikát és a munkámat. Ehelyett akkorát kellett volna az asztalra csapnom, hogy kettérepedjen. Kilencen mentünk át másik intézetbe, én egyedül nyugdíjasként.

Így beszélgettek, amikor – csaknem negyed órás totyogás után – megálltak a Klinika bejárata előtt. Nézték a több mint száz éve kőbe vésett feliratot:

Kir. Magy.
Pázmány Péter
Tudomány Egyetem
Urológiai Klinikája

Aranybetűk őrizték a múlt egy darabkáját. A Klinika akkor született, amikor Csonka-Magyarország. Látta a II. világháborút, 1956-ot, és az átépítése nagyjából akkor fejeződött be, amikor az ország valóban felszabadult, 1989-ben.

– Milyen szép ez az aranypárta a kapu fölött! Az embert megérinti a történelem. De azért a Tudomány Egyetem-et egybeírhették volna! – mormogta a fogai közt.

A bejárat fölé, az I. emeletről erkély nyúlt ki. A férfi elérékenyülten nézett fölrá.

– Az én szobámhoz tartozott.

A hatalmas bejárati ajtót, vagyis kaput ketten együtt is nehezen nyomták be. Odabent, a férfi szemén vékony könnyfátyol csillant meg.

– Kit tetszenek keresni? – förmedt rájuk a portás.

– Senkit. A múltamat. Azt hallottam, hogy az emeritus igazgató visszavonult, ebből az alkalomból jöttem meglátogatni az én szerelmetes Klinikámat.

– A neurológia itt van mellettünk, a második épületben! – gúnyolódott a nem éppen udvarias cerberus.

– De kedves uram! – szólt közbe az asszony. A férjem, évtizedekkel ezelőtt, professzor volt itt. Ne beszéljen így velem!

– Hagyjad! Gyere, szívem! Először nézzük meg a laboratóriumot!

Bal lábát föltette a vörös márvány lépcső első fokára. Hirtelenül eszébe jutott az ő itteni életében első klinikaigazgató, amikor szintén nyugdíjasként ezen a lépcsőn megszállt, de az utolsó pillanatban még meg tudott kapaszkodni.

– Milyen nagy ember volt! Láttam, ahogy itt csüngött, két kézzel markolta meg a korlátot. Pillanatok alatt mennyire esendő lett! – emlékezett vissza, csak úgy, önmagának. Az asszony nem hallhatta.

– Nem arra van a laboratórium! – kiáltott utánuk a portás. – Nincs is! A másik klinikán van!

– Akkor ezért nem találtam meg álmomban sem!

Gyakran álmodott a hajdani munkahelyével. A régi, tiszta emlékképek mindig összekeveredtek az átépítés kori téglahalmokkal, rendetlenséggel.

– Nem baj! Menjünk! Csak lődörgünk...céltalanul.

Valahogyan fölbirkózta magát a magasföldszintre. Olykor az asszony segítségére szorult. Semmi nem volt ismerős. Az átépítés után is mennyi minden megváltozott!

– Itt kellene lennie az...Ez sem az! Talán az emeletre vivő lépcső hasonlít... Nahát! Ez az új ambulancia? Egy arc sincs a régiekből! Jó helyen vagyunk? Nem találom a múltamat!

Csalódottan torpant meg. Idegennek érezte magát a hajdan oly kedvelt helyen. Asszonya észrevette, hogy ez az annyira várt találkozás a régi Klinikával, nem sikerült. Szorosabban bújt a férfihoz. Átölelték egymást.

– Valami baj van? – állt meg mellettük egy fehérbe öltözött középkorú férfi, talán orvos.

– Igen. Nagy baj van! Elvesztettem és nem találom a múltamat. A klinikai múltamat.

– Netán valamikor nálunk volt beteg?

– Nem. Dehogy! Valamikor ifjú voltam és egészséges, most meg öreg vagyok és mindenféle nyüggel tele.

– Bocsánat, de nem értem.

– Tudja, fiatal barátom, harminc évnél régebben én itt professzor voltam. Alkalmassnak láttam a mai napot, visszajöttem a múltamat keresgélni, fölidézni, de nyoma sincs. Minden más lett. Teljesen más. Értékelem a segítségi szándékát, köszönöm.

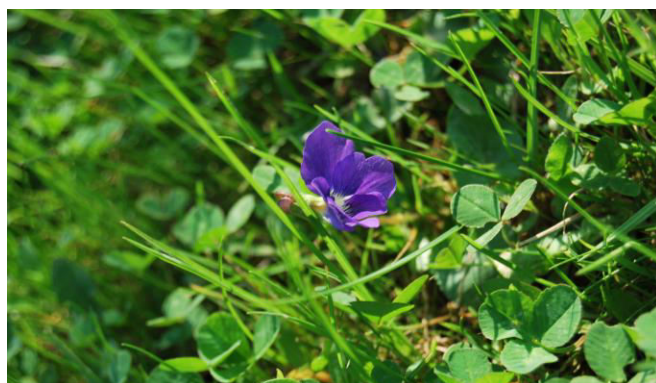
Az asszonyhoz fordult, csókot lehelt a homlokára.

– Tudod, mit? Ennyi elég volt! Menjünk haza! Nekünk legalább van múltunk, még jelenünk is, talán picit jövőnk is lesz.

Kézen fogva elindultak a – most már – kijárat felé. Az udvarias orvos nem marasztalta őket.

Földes Livia – Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.
Láttam az óceánt gyermekként ragyogni
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam az erdőt fürödni a fényben.
Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
Láttam az embert, és láttam a zenét,
Láttam a földet szeretetben élni,
Láttam a csöndet a széllel zenélni.
Láttam Istent amerre csak néztem,
Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
Mint anya, ki gyermekének mesél,
Millió apró tükörben láthatod magadat,
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

Weöres Sándor: Ha nézem a világot

Ha nézem a világot,
A világ visszanéz,
Azt mondom, összevisszaság,
Ő feleli, teljes egész.
Azt mondom, csupa valótlan,
A semmiség ragyog,
Ő feleli, nézz meg jobban,
A valóság én vagyok.
Azt mondom, merő idegenség,
Sok átsuhanó tünemény,
Ő feleli, nézz a tükörbe,
Amit ott látsz, az vagyok én.

Tanulságos történet (facebook)

Egy idős férfi találkozik egy fiatalemberrel, aki megkérdezi tőle:

- Emlékszik rám, Professzor?

Az öreg nemet mond. A fiatalember elmondja, hogy a diákja volt. Erre a professzor megkérdezi tőle:

- Ó, tényleg? És milyen munkát végzel most?

A fiatalember így válaszol:

- Nos, én tanár vagyok.

- Jaj, de szép, mint én? - mondja neki az öreg.

- Nos, igen. Igazából azért lettem tanár, mert inspirált, hogy olyan legyek, mint ön.

A kíváncsi öregember megkéri, mondja el neki, miért választotta ezt a hivatást.

És a fiatalember elmeséli neki az alábbi történetet:

- Egy nap megérkezett az iskolába egy barátom, osztálytársam, egy gyönyörű új órával, és én elloptam. Amikor a barátom észrevette a lopást, azonnal panaszkodott a tanárunknál, aki ön volt.

Ön így szólt az osztályhoz:

- A mai órán ellopták a társatok óráját. Aki ellopta, kérem, most adja vissza!

De én nem adtam vissza, mert nem akartam.

Akkor Ön becsukta az ajtót, és azt mondta, hogy álljunk fel, mert egyesével ellenőrzi a zsebünket. De először azt mondta, csukjuk be mindnyájan a szemünket. Megtettük. Zsebről zsebre keresett, és amikor rólam volt szó, megtalálta az órát és elvette.

De tovább kutatta mindenki zsebét, és amikor befejezte, azt mondta:

- Nyissátok ki a szemeteket. Megtaláltam az órát.

Soha nem mondott nekem semmit, és soha nem említette az epizódot. Soha nem említette a nevet, ki volt az, aki lopott. Azon a napon örökre megmentette a méltóságomat. Életem legszégyenteljesebb napja volt. Soha nem mondott nekem semmit, és bár soha nem szidott és nem hívott, hogy morális leckét tanítson, egyértelműen megkaptam az üzenetet. És hála Önnek rájöttem, hogy ez az, amit egy igazi nevelőnek tennie kell.

Emlékszik erre az epizódra, Professzor?

Erre a professzor azt válaszolta:

- Emlékszem a helyzetre, az ellopott órára, arra, hogy mindenki zsebét átkutattam, de nem emlékszem rád, mert én is becsuktam a szemem, miközben kerestem.

Ez a tanítás lényege. Ha a korigáláshoz megalázod a tanítványodat, akkor nem vagy jó tanár.

Berényi Mihály: Veréb, de kórházi

Különös. Az oltásokkal serénykedő Szent László Kórház téli álmodó kertjében, ma reggel valódi verebet láttam, hallottam. A jelenség a távoli múlt, a gyermekkoromra emlékeztetett, amikor a város peremén valamennyi valamire való srác zsebében – két-három méretes kavics kíséretében – még ott lapult a csúzli. Nem mindig tétlenül: száz meg száz harsány veréb csalogatta elő. Egyáltalán nem tűnt úgy, hogy garázdálkodásunk következményeként a számuk megcsappant volna.

Attól sem, amire a szomszédos öreg néni minden tavasszal megkért. Náluk pont a bejáratú ajtójuk fölé nyúlt le a háztetőről az egyik kúpcserépsor. A legalsó cserép alatti tér fészkelésre csábította a madarakat, a verebek nem is tudtak ellenállni ennek. Az én tisztségem volt e hely forgalmassá, zajossá válásának rendszeres megakadályozása. Létra tetején állva szedtem ki a tojásokat. Nem tagadom: a háború utáni nehéz években ezekből az apró tojásokból rántotta készült. Akkoriban nem csak pénteken, a hét többi napján sem ettünk húst, fejlődő szervezetembe jól jött az a néhány fehérjefalat.

Tavaly egész évben fecskét nem láttam, nem hallottam kedves csivitelésüket. A sajtó meg a TV meg is magyarázta, hogy miért. Mert kevés van, meg az olaszok, meg a széles tenger, meg a rovarirtók. Na de hol vannak, hová lettek a verebek, a házi verebek? A piac földjéről lehullott magokat, morzsákat csipegettek föl, nem féltek a rossz emberektől, mi barátságosak voltunk hozzájuk, nem ettek vegyszereket, nem költöztek. Ősszel hatalmas csapatokban jártak ki a mezőre, felkészültek a vastag hótakaró miatti koplalásra. Sokan voltak, mégis eltűntek. Hová lettetek, fecskék, verebek? Furdal a lelkiismeret, megpróbálkoztam a mentegetőzéssel, az elnézést kéréssel. Az aranyos fecskéktől az emberiség nevében. Elkéstem: nem volt kitől. A reggeli, kórházkeri verebemnek utána kiáltottam, talán meghallotta. Bocsáss meg!

Sík Sándor – Március

Nézd: földben, szélben, ereken
Hogy lüktet a tavaszi láz!
A mélység ritmusa rebben,
Szíven, rügyön az furulyáz.
Friss szélben, bíboros érben
Megzendül a tártólú távol,
A lélek lobban a vérben,
És szállani, szállani vágyol.
Szökelleni, szállani vágyom
A szűz föld szíve felett,
Én, én a gyerek-rügy az ágon,
Én, én a kelő kikelet.

Mosolyomtól serken a pázsit,
És rezzen a tavalyi dudva
S bűvő pici szarvacskáit
Félénken a napra kidugja.
Rám nyisson most, aki kóró,
Rám nézzen most, aki vak:
Énbennem az életszóró,
Ibolyáslelő tavaszi Nap.
Bontsátok mind meg a kelyhet
Szürcsölni a jó melegecskét,
Holtszirmú, télbéli lelkek,
Testvérek, árva rügyecskék.

Petőfi Sándor: Ismét magyar lett a magyar

Ismét magyar lett a magyar,
Mert ekkorig nem volt a,
Hogy is lett volna? szolgálta volt,
S nem magyar, aki szolgál!

Ismét magyar lett a magyar,
Bilincset összetörte,
Mint ősszel a száraz levél,
Csörögve hull a földre!

Ismét magyar lett a magyar,
Kardot ragad kezébe,
Kardján a napsugár ragyog
S a bátorság szemébe!

Ismét magyar lett a magyar,
Lángol, piroslik arca,
Kitűzött zászló mindenik,
Amely jelt ad a harcra!

Ismét magyar lett a magyar,
Egy szív miljók keblében,
És dobbanása rémület
Az ellenség fülében!

Ismét magyar lett a magyar,
A síkra állt vitézül,
És a világ, a nagyvilág
Csodákat látni készül!

Ismét magyar lett a magyar,
S világvégéig az lesz,
Vagy iszonyúan és dicsőn
Mind, mind egy szálra elvesz!
Pest, 1848. július

Molnár Jolán: Az a március

Az a március más volt, lobogó!
Szemekben felszikkasztott az a szó,
s a szabadság verdeső madarát
a szívükből röptette ide át.

Csodajárt kint lépcsőn, útköveken.
Az a borzongás más volt odabenn,
de a tűz nem a kályhában táncolt,
gyújtott az a szó, eleven láng volt.

Kokárda nyílt március idusán,
csatazaj harsant hajnali tusán,
s új vizek áradnak majd szavak
erejétől, hol a gát kiszakad.

MEGÁLLT AZ IDŐ? Jókai Mór: Az augsburgi allgemeine Zeitunghoz

Már hogy mi itt emberhússal élünk,
Hogy megnyúzzuk az idegent,
Hogy az orrát menten elharapjuk
Az utazónak idebent.
Hogy mérget (sőt paprikát!) keverünk
vendégünk étele közé,
S mindent, ki sauf-conduit nélkül jár,
Kegyetlenül agyonverünk.
Hogy a külföldön ily hírben álltunk
Azt nagyján neked köszönjük
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy a tudatlan nép most kezdi
mégTanulni az ábéabot,
A táblabíró olvasni sem tud,
S csupán daczból járat lapot;
Azt is de német poéták írják,
Úgy fordítják le magyarra,
A magyarból nem telik ki egyéb
Csak kulcscsináló s varga.
Csak kolbászt és tarhonyát gyártunk,
Így szólsz felőlünk nagy bölcsen
Oh liebe allgemeine Zeitung;

Hogy tulajdonképpen tótok vagyunk,
Hogy ősi eredetünk szláv,
Vagy hát vérszerinti atyafiak
A cigányokkal legalább.
Hogy amink van, azt mind összeloptuk,
Zenénk cigány, tánczunk oláh,
Még a zsinóros dolmányunkat is
Török volt ki kigondolá.
Hogy minden javunktól így megváltunk.
Ez a te sűrű érdemed
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy hazánk egy nagy sivatag vadon,
Lakói medvék, farkasok;
Uratlan pusztákon a vadlovak
És vadtehenek száma sok.
Kasszelből ide tóduljon ezután
Hát a kivándorlók rajja,
Csak azért is, hogy harczy szellemet
Oltson ezen puha fajba.
Ezekkel ám furcsán nem mi jártunk,
Hanem ők, köszönjék neked
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy a paraszt minálunk rabszolga,
Kit a nagy úr bottal fizet,
Hogy boszorkányokat égetünk,
S vámpyrt hiszünk, azt is hiszed.
Hogy ököljog volt nálunk a törvény,
Nagy lárma a törvényhozás.
A gyöngébb hang letorkolása,
Üstöktépés és pofozás,
Ebből állt ősi alkotmányunk:
A világnak ezt hirdeted
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Írtál rólunk szép geographiát:
Víznek nevezted a hegyet,
Nagy városból csináltál kis falut,
Megtetted lónak a legyet,
Fedeztél fel köztünk új népeket,
Neked tetsző civilizatiót,
A többi barbár, és még abból is
Eldugtál egy pár milliót.
Egy tollvonásod millió halálunk:
Igaz, hogy tudtunkon kívül:
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Végül még azt is bebizonyítád,
Hogy csak vitézek sem valánk.
Úgy néha egy híres verekedő
Akadt, akadt köztünk talán.
De úgy egészben véve nem lehet
Rólunk épen elmondani,
Hogy ősi harczos dicsőségünknek
Hírében volna valami.
Üres dicsekvés a mit kiabáltunk,
Historiád másról tanít,
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Egyszer meg aztán dicsérni kezdtél,
Ez volt a legfájdalmasabb.
Nevezted minket derék nemzetnek,
Óh a szívünk majd meghasadt.
Miveltek, hősök és jó barátok
Levének előtted izibe.
S azokhoz, a kik őt így szeretik
Óh a magyarnál nincs hívebb!
Az égre is kérünk: ne fogd pártunk!
A többi ment; ez fáj: - ne tedd,
Oh liebe allgemeine Zeitung!

A furfangos magyar nyelv!

Mi a szabadesés?
Ahogy esik, úgy puffan.

Meddig beszélgetnek a süketnémák?
Lámpaoltásig.

Mit lehet enni az üzemi konyhán?
Üzemi koszt.

Mit mond a kannibál leánykéréskor?
Légy az eleségem!

Miért keverik az ausztrálok balra, az amerikaiak jobbra a kávé?
Hogy elolvadjon a cukor.

Miért élnek tovább a nők?
Mert nincs feleségük.

Hogyan lehet víz segítségével fényt előállítani?
Le kell mosni az ablakot.

Hogyan készül a gyerek?
Leül az asztalhoz és megírja a leckéjét.

Mit mond a kéményseprő a tükör előtt?
A koromhoz képest jól nézek ki.

Mi a különbség a véletlen és az üvegtál között?
A véletlen lehet fatális.

Mi a különbség a villa és a csatorna között?
A csatorna lehet kanális.

Miért szopik csukott szemmel a kismalac?
Hogy ne lássa, milyen nagy disznó az anyja.

Hogy hívják a láb nélküli lovat?
Hasonló.

Mi van a halleány ajtajára írva?
Gyere be halkan!

Apa, nézhetem a tévét?
Igen, de ne kapcsolj be!

V I C C O L D A L

Három negatív szó együtt már pozitív tartalmú: Nincs Semmi Baj!

Remélem, ez a vírus is csak annyi ideig tart, mint a többi kínai cucc!

2 komputer fanatikus beszélget:

- Egy Kínában dolgozó haverom azt mondta, hogy nem érdemes a COVID 19-et beszerezni, mert szeptemberben jön a COVID 20-as.

2019-ben ez volt a felhívás: - Kerüld a negatív embereket!

2021-ben ez a felhívás: - Kerüld a pozitív embereket!

Nemzetközi járvány kitekintő:

Az olaszok bulizni mennek.

A németek nyugodtan otthon maradnak.

A magyarok azon vitatkoznak, hogy a történeletről a kormány, az ellenzék, Soros vagy Trianon tehet.

Szlovákiában a vírust gyorsítja, hogy számos település nevét nem képes kimondani, ezért továbbhalad.

Lengyelországból a vírus inkább visszafordul Szlovákiába.

Oroszországban a vírus rejtélyes módon eltűnik.

A románok átálltak a vírus oldalára.

A franciák megadják magukat a vírusnak.

A hollandok gyorsan felvásárolják az összes könnyűdrogot még a karantén előtt.

A belgák segítenek vásárolni a hollandoknak.

A britek kiléptek a járványból.

Éjjel kettőkor egy hazafelé tántorgó férfit állít meg a rendőr a kijárási tilalom idején:

- Hova, hova ilyen későn?

- Egy előadásra megyek, amit az alkohol és a dohányzás káros hatásairól tartanak.

- Ugyan, ki tart éjszaka erről előadást?

- A feleségem!

Home office-hoz szobabiciklit keresek, mindegy milyen színű, munkába járáshoz kell!

Nem unatkozom a karanténban. Most választottam szét a 3 az 1-ben kávé kávéra, tejporra és cukorra.

Egy asszony vett a piacon két seprűt, s a megállóban várt a buszra.

Mikor az megjött, a sofőr kiszólt:

- Mi a baj Mama, nem indul egyik sem?

- Szereted az olyan nőt, aki nem tud főzni ?

- Nem.

- Akkor hagyd békén a feleségemet !

Két barátnő beszélget:

- Képzeld milyen fogyókúrát találtam ki! A hűtőszekrény belsejébe egy gyönyörű, jó alakú nő fényképét ragasztottam fel. Ha enni támad kedvem és kinyitom a hűtőt, ránézve mindjárt elszégyellem magam.

- És hatékony ez a módszer?

- Részben. Én lefogytam 5 kilót, viszont a férjem hízott vagy tízet.

- Beismeri, hogy lelőtte a férjét, miközben ő meccset nézett a tévében?

- Igen.

- Mik voltak a férje utolsó szavai ? - kérdezi a bíró a vádlottat.

- Lőj már! Lőj már, te béna!

Joe bácsi, a kiöregedett cowboy, a 100. születésnapját ünnepli. Ebből az alkalomból a helyi lap riportere megkérdezi tőle:

- Joe bácsi! Mi az ön hosszú életének a titka?

- Az, fiam, hogy 80 évvel ezelőtt nem tudták kideríteni, ki lőtte le a seriffet.

Két pap álldogál az országút szélén, kezükben egy tábla : "Közel a vég! Fordulj vissza, míg nem késő!" Arra jön egy autós, mutatják neki a táblát, az pedig dühösen kikiált a kocsiból:

- Hagyjatok békén, szentfizekák! - és továbbhajt. 20 másodperc múlva fékcsikorgás, csobbanás.

- Nem lenne jobb, ha azt írnánk a táblára, hogy a híd leomlott?

- Maguk ikrek?

- Nem. Miért?

- Mert olyan cuki, hogy egyformák, és az anyukájuk egyforma ruhába öltöztette magukat.

- Hölgyem, legyen szíves szálljon ki az autóból, és mutassa meg a jogosítványát!

- Uram, ebben az autóban majd úgy érzi magát, mint otthon!

- Akkor inkább mutasson valami más márkát!

- Kovács tegnap a kocsmában ráült a kalapomra.
- Jól nézhet ki !
- Azt meghiszem ! Három foga esett ki .

- Miről foglak megismerni, ha találkozunk?
- 165 cm magas vagyok, és 55 kg. És én miről ismerlek fel?
- Lesz nálam mérőszalag... és mérleg.

- Zolika! Mi leszel, ha nagy leszel?
- Zoli bácsi.

- Mi az abszolút nehéz?
- ???
- Egy decemberben született gyerekek bemagyarázni, hogy őt is a gólya hozta.

- Mi az abszolút lehetetlen?
- ???
- Egy árvaházban szülői értekezletet tartani.

Vannak, akik reggelente úgy ugranak ki az ágyból, mint a kenyerek a pirítóból. Én meg úgy, mint a félbevágott zsemle, ami leesik a vajas felére, és úgy is marad.

Semmi sem tudja úgy elrontani a szombat reggeli hangulatomat, mint amikor rájövök, hogy még csak szerda van.

- Hogy hívják azt a napot, amikor reggel nem esik az eső, süt a nap, illatos a levegő, és csiripelnek a madarak?
- MUNKANAPNAK, a macska rúgja meg!

Ha a protézis alá megy az erős paprika, csípőprotézis lesz belőle.

Demokrácia az, amikor két farkas és egy bárány szavaz arról, mi legyen az ebéd.

- Mi a hasonlóság a törvény és a pókháló között?
- Az, hogy a kisebb állatokat megfogja, a nagyobbak meg átgázolnak rajta.

Táblák az állatorvosnál:

"Kérem, ne zavarja a rendelést!" „Leül!” „Ott marad!"